

**WILD
SIDE**

ELSIE SILVER

**WILD
SIDE**

VAD LÉLEK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *Wild Side*
First published in 2025 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Hoppán Eszter

Szerkesztette
Kósa Éva

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-966-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Elsie Silver 2025
Cover and internal design © Sourcebooks 2025
Map illustration © Laura Boren / Sourcebooks 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Hoppán Eszter 2026

Mindenkinek, aki már szeretett valakit – nem azért, mert az tökéletes volt, hanem azért, mert megtalálta a szépséget a szürke rengeteg árnyalatában is.

Továbbá Pennynek (16) és Twiggynek (14), két aranyos kutyacimborámnak, akikkel gyakorlatilag együtt nőttem fel. Végigkísérték mindenem – egyetem, házasság, gyerek. A lábamnál összegömbölyödve aludták át tizenegy könyv megírását és ennek a mostaninak a felét.

Azt mondják, hogy neked a kutya csak rövid ideig a legjobb barátod, neki viszont te egy egész életre az vagy. Úgyhogy nagyon szerencsésnek mondhatom magam.

AZ ELSIE SILVER-UNIVERZUM

1. FEJEZET

Rhys

Csengetnek. Nem érdekel. Bármit is áruljon az illető, nincs szükségem rá.

Így aztán tovább kapcsolgatom a tévét, hogy keressék valami nézhető. Sehol nincs semmi érdekes. Teljesen összezuhantam, amikor vége lett a *Ted Lassónak*, és most, hogy a sérülésem miatt nem is edzhetek, elkezdtem unatkozni.

Újabb három erős kopogás. És még mindig nem akarom kinyitni. Épp azért jöttem ide, hogy nyugtom legyen, így hát úgy teszek, mintha nem hallanám. Az ilyen vigécek előbb-utóbb mindig lekopnak.

De ez nem.

Most ötöt kopog.

Ettől már ideges leszek. Feltápaszkodom, és a térdembe hasító fájdalommal mit sem törődve átmegyek a nyitott terű lakáson.

– Bármi is az, nem érdekel! – vakkantom, amint kinyitom az ajtót, de senki sincs odakint.

– Szia! Tabitha vagyok.

A határozott hang letről jön, és le kell hajtanom a fejem, hogy meglássam a tulajdonosát.

– Rhys, ugye?

Egy nő áll az ajtó előtt. Sötét haja van, majdnem fekete. A szemöldöke ónixfekete vonala alatt csokoládébarna szem, sűrű szempillákkal szegélyezve. Hozzám képest nagyon kicsi, mint általában mindenki, de abból, ahogy viselkedik, látszik, hogy magasnak érzi magát.

Erőtéljes kisugárzása van.

Nem válaszolok, ő mégis felém nyújtja a kezét kézfogásra. Csak bámulok. Nem akarok goromba lenni, de eltűnődöm, hogy mi a fenét akarhat. Ez a hely az én menedékem. Kanadában senki sem ismer.

Amikor Emerald Lake-ben vagyok, senki sem zaklat. Pont ezért szeretek itt lenni.

– Helló! – mondja, és megmozgatja a kezét, amikor megunja, hogy csak állok és bámulok. – Ha nem angol az anyanyelved, akkor egész tűrhetően beszélek franciául is. Vagy fordíthatok a telefonommal.

Megadom magam, és én is kezét nyújtok. Az apró keze eltűnik az enyémben.

– Beszélek angolul – mormogom, amint találkozik a tekintetünk. – Csak nem vártam senkit.

Érzem a bőrkeményedéseket a tenyerén. Erős a szorítása. Igazi, őszinte kézfogás.

– Ugyan ki nem szereti a meglepetéseket?

– Én. Én nem szeretem a meglepetéseket.

Le sem veszi rólam a szemét, és az az érzésem, hogy felméri, megfelelő vagyok-e. Fogalmam sincs, mit akarahat.

Továbbra is csak bámulunk egymásra, és a kézfogás kezd kicsit hosszú lenni.

– Hát, így jártál – mondja végül. – Az új bérlőd húga vagyok, és segítek neki költözni. Beszélni akartam veled, amíg ő nincs itt.

Elengedem a kezét, és pislogok. A hangnemtől az az érzésem támad, hogy bajban vagyok. Csak annyit akartam, hogy valaki, aki nem zavar, ellakjon a szomszédban, és karbantartsa a helyet, amikor én távol vagyok. Erre most itt áll egy kis rém a küszöbömön, és ki akar vallatni.

– Engedj be. Intézzük el gyorsan, amit muszáj, és már itt sem vagyok.

Most már mosolyog. Sugárzón. Nem halványan, szégyellősen. Ez fegyver, és pontosan tudja, mit csinál, amikor beveti ellenem.

Eddig azért maradtam néma, mert mindig gyanakszom azokra, akik csak úgy, véletlenszerűen bukkannak fel a küszöbömön. Most azért nem szólalok meg, mert az agyam zárlatos lett, a tekintetem pedig összevissza kalandozik a sötét haján, a napbarnított bőrén és a gömbölyű csípőjén.

Igen. Tabitha, az új bérlőm húga nagyon szexi. Úgy néz ki, mint aki azt gondolja, hogy hullákat rejtegetek a pincében, és olyan kézfogása van, mint egy favágónak.

Furamód mégis imponál. Így hát félreállok az útból, és intek neki, hogy jöjjön be.

Egy pillanatra megkönnyebbült mosoly dereng feltelt ajkán, miközben idegesen beletörli a tenyerét koptatott farmerébe. Leszegett állal elmotyog egy halk *köszönömöt*, amikor belép az előszobába.

Intek a konyha felé. A háznak ezen az oldalán az ablakok a tóra néznek, lenyűgöző a kilátás. Nem is meglepő, hogy megáll megcsodálni.

– Gyönyörű!

Gyorsan végigpásztázok a profilján, nem titkolt érdeklődéssel. Daliás a tartása, az ajkai kissé elnyílnak.

– Az.

A tekintetem megállapodik a száján. Ravasz vigyor ül ki rá, miközben felém fordul. Az enyémhez hasonló leplezetlenséggel viszonozza a nézésemet.

– Nem beszélsz túl sokat, igaz?

– Azt hiszem – felelem, és hátat fordítok, aztán kinyitom a hűtőt. – Valami innivalót?

– Nem. Nem maradok olyan sokáig.

Hallom a derűt a hangjában, miközben kihúz egy széket a konyhaszigetnél. Kiveszek egy doboz ásványvizet, és kinyitom, aztán a pultnak támaszkodok, szemben vele. Összekulcsolt kézzel ül, összeszorított szája szigorú vonal.

– Szóval...

Elhallgat, én pedig várok.

És várok.

Iszom egy kortyot, és a dobozt leteszem magam mellé a pultra. Továbbra is engem bámul, és nem kerüli el

a figyelmemet a szeme mozgása, ahogy követi a mozdulatomat, miközben összefonom a karomat magam előtt, és visszanézek rá.

– Szóval... – ismétlem meg, és megrándul a szám.

Szipog egyet, kihúzza magát, és egy gyors oldalpillantás után visszanéz rám.

– Mindjárt kinyögöm. Erikának nem volt könnyű élete. Nem mondhatom el helyette a sztorit. Csak annyit akarok tudni, hogy ő meg a kisleány, Milo, biztonságban lesznek-e itt.

– Oké. Nem Kanada az elsődleges lakhelyem, csak időnként vagyok itt. De van riasztórendszer.

– Nem ilyesfajta biztonságra gondoltam.

Alsó ajkába harap, aztán felsóhajt.

– Figyelj, tudom, hogy túllépek a hatáskörömet, de a nővérem végre jó helyre került, és nem tudom, mi... Jaj – nyögi, és végigsimít a haján feldúltan. – Nem szívesen kérek ilyet, és tudom, hogy ha tudná, tutira megölné, de... ha van olyan gyógyszered, ami erősebb a Tylenolnál, megtennéd, hogy elrakod valami olyan helyre, ahol senki sem keresné?

Összeszalad a szemöldököm.

– Micsoda?

– A vényköteles gyógyszereket. Biztos akarok lenni benne, hogy nem fér hozzájuk.

– A szomszédban fog lakni. Nem nálam.

Tabitha megvonja a vállát, és újra elfordítja a tekintét.

– Elbűvölő és gyönyörű, és végre újra sínen van. De soha ne mondd, hogy soha.

Ennek a nőnek fogalma sincs, milyen bizalmi problémáim vannak, ha azt hiszi, hogy terveim vannak az új bérlőmmel.

– Nem terveztem rárepülni a nővéredre.

Megrezzem, de aztán habozás nélkül a szemembe néz.

– Nos, ez a terv valószínűleg egyoldalú.

– Te... – kezdem, de nem igazán tudom, mit akarok mondani.

Életemben nem volt még ennél bizarrabb beszélgetésem egy vadidegennel.

– Egy kotnyeles, túlzottan védelmező testvér vagyok, aki két napja hallgatja, ahogy rólad áradozik. Csak bólints, ha megértettél, és akkor soha többé nem beszélünk erről.

Talán egy félórát ha eltöltöttem Erika társaságában, amikor először megmutattam neki a helyet. És még egy párat, amikor odaadtam neki a kulcsokat, és találkoztam a fiával. Készségesnek tűnt, hogy továbbítsa a leveleket, és rendben tartsa az udvart meg a kertet. Kedves volt. Oké, nagyon kedves.

Talán túlságosan is?

És a gyerek is cuki volt.

Csak éppen nekem máshol járt az eszem.

Ennek ellenére bólintok.

Tabitha tenyerével a gránitpultra csap, és diadalmas vigyor ragyog fel az arcán.

– Kiváló. Nagyszerű. Jót beszélgettünk.

Lecsusszan a székről, de előbb még egy vágyakozó pillantást vet a helyiségre.

– Milyen szép konyha! Nincs is jobb, mint ilyen kilátásnál főzni – mondja.

– Szeretsz főzni?

Lágyan elmosolyodik.

– Igen, mondhatni.

Elindulok, hogy megkerüljem a szigetet, lábam dobog a keményfa padlón. Vonz az izgága kisugárzása, valami kiszámíthatatlanság, ami árad belőle. De már az ajtó felé tart. Ugyanolyan energikusan tart kifelé, mint ahogy bejött. Magabiztos és közvetlen, de... mégis, mintha habozna.

„Igen, mondhatni.”

Azon tűnődöm, mi lehet e mögött a válasz mögött. Ez az egész találkozás elgondolkodtat a nővérével kapcsolatban is.

– Aggódnom kellene miatta? Mint bérlő miatt?

Lábujjhegyre emelkedik a szandáljában, aztán újra kiegyenesedik, és felém fordul. Az esti napfény beszűrődik a bejárati ajtót körülvevő ablakokon, és meleg fénybe vonja az alakját. Rózsaszín pír jelenik meg az arcán, mintha szégyellné, hogy berontott ide, és túl sok mindent elmondott. Hogy közbeavatkozott.

– Röplabdázás közben megsérült a középiskolában, és olyasmit írtak fel neki, amit nem kellett volna. Nagyon nehéz időszakot élt át. Tényleg. De most már jól van. Kapott segítséget. Elhiheted nekem. Jó anya. És jó bérlő is lesz. Megígérem.

Esdekel a tekintete. És a lelkem mélyén túl gyengéd vagyok ahhoz, hogy visszavágjak. Ha ennyire szüksége van segítségre, akkor én meg tudom adni neki.

– Oké – biccentek, és szürke melegítőm zsebébe dugom a kezem.

Mindannyiunknak vannak nehéz pillanatai. Távol álljon tőlem, hogy ezt felrójam egy nőnek, akit alig ismerek.

– De...

Lassan felpillantok, mert nem tetszik ennek a *de*-nek a hangzása.

– Ha bármikor is elmaradna a bérleti díjjal, felhív-nál? Nappal, éjszaka, bármikor. Azt akarom, hogy biztonságos helyen legyen. Tetőt akarok a feje fölé. Azt akarom, hogy Milo boldog és nyugodt legyen. Majd én kifizetem, ha úgy alakul.

Névjegykártyát szed elő a hátsó zsebéből, és oda-adja. Kinyújtom érte a kezem, kissé túlságosan is mo-hón. Az ujjaim közé csippentem a papírt, és a Bighorn Bistro cégnevet látom rajta, de amikor el akarom ven-ni, nem engedi el.

Rápillantok, és izzó szenvedélyt látok a szemében. Felém tartja a kisujját.

– Kisujjeskü?

– Kisujj...?

Ez a találkozás egyre furcsább.

– Igen. Ígérd meg, hogy felhívsz, ha van valami probléma.

Kuncogva tartom fel a kisujjamat.

– Ugye tudod, hogy ez nem jelent jogi kötelezett-séget?

A kisujja rákulcsolódik az enyémre, és a pillantása nyílként szegeződik rám.

– Tudom, de csak egy totális seggfej szegi meg a becsületszavát.

Ez a csaj halálosan komolyan gondolja. Én pedig túlságosan ki vagyok billenve az egyensúlyomból ahhoz, hogy ellentmondjak neki.

– Jó, kisujjeskü – felelem mogorván.

Egy darabig bámul rám, mintha az ígéretem valódiságát próbálná felmérni. Aztán bólint, és elhúzódik. Egy szó nélkül kinyitja a bejáratí ajtót, és kiviharzik a házról. Én meg csak állok ott, az ajtókeretnek támaszkodva, és próbálom feldolgozni az íménti beszélgetést.

Ezt a nőt.

Aki már messze jár, de most hátrapillant a vállá fölött.

Néhány pillanatra rajtakapom, ahogy néz. Vagy ő kap rajta, hogy én nézem. Hogy őszinte legyek: nem érdekel, melyik. Csak azt tudom, hogy általában mindent megteszek, hogy elrejtőzzek a túlzott figyelem elől. De az nem zavar, ahogyan ő néz.

2. FEJEZET

Tabitha

KÉT ÉVVEL KÉSŐBB

Az előttem virító sárga ajtó túl vidám egy ilyen naphoz. A kulcslyuk körüli kopás és karcolások teli kezekről és sietős nyitási kísérletekről árulkodnak. Rózsaszín, szétfroccsent folt ékeskedik az alsó kanárisárga részen. Valószínűleg az egyetlen jele „a pirosszőlő-lés doboz földet ér” típusú bűncselekménynek.

Milo imádja a szőlőlét.

Az anyja is.

Vagyis imádta.

Erika imádta a szőlőlét, múlt idő.

Égni kezd a szemem, és vissza kell pislognom a könnyeimet. A sírás nem fog segíteni abban, ami rám vár. Mióta tegnap este megkaptuk a hírt, körülöttem mindenki sír. Nem bőghetek még én is. Félek, hogy ha egy-

szer elkezdem, nem fogom tudni abbahagyni. És akkor nem lesz elvégezve a szar meló. Márpedig most az vár rám.

Gondoskodni kell a kisfiáról. Menedzselni kell a szüleim gyászát. Vinni kell az éttermemet. Intézni mindent is.

A zsibbadtság sokkal jobb. Főleg most, mikor épp a hullaházból jövök. Elnyomom magamban a készte-tést, hogy elsírjam magam. Hintázom párat a sarkamon, mintha ezzel megadhatnám magamnak a kezdő-löketet az induláshoz.

A halott nővérem elhagyott otthonába, hogy összeszedjem a holmiját.

Egyszerre érzem szükségét annak, hogy odamen-jek, és egyszerre rettegek tőle. A szám gúnyos grimasz-ra húzódik. Erikának tetszett volna, ahogy tördelem a kezem a küszöbén. Gyáván ahhoz, hogy szembe-nézzek mindazzal, amit hátrahagyott. Gyanítom, hogy valahonnan most is vigyorogva figyel. Valami olyas-mit mondana, hogy „Csak most azonosítottad a hullá-mat. A vámpírátváltozáshoz húsz percnél több kell.”

Kuncogni kezdek a saját viccemen.

Erika nem volt tökéletes, én se vagyok az, de az akasztófahumora nagyon ütött.

– Oké, Erika, megyek. Megyek – mormogom de-rúsen, és előveszem a pótkulcsot, amit már két éve magamnál tartok.

Akkor csináltattam, amikor segítettem neki ide-költözni, és mostanáig nem volt rá szükség. Leginkább azért, mert azt hittem, hogy jól van.

Mindig is tudtam, hogy a függőség egy életen át tartó küzdelmet jelent. Csak azt hittem, hogy ő állja a sarat.

Rosszul hittem.

Kattan a kulcs a zárban. Lenyomom a kilincset. Mély lélegzetet veszek, és várom, hogy megcsapjon valamilyen erős szag. De nem érzek semmit. Előítéletes kis rohadék.

Kristálytisztán hallom a fejemben Erika gúnyos hangját. Valahogy ez a képzeletbeli kommunikáció vigasztaló érzéssel tölt el. Gyerekkorunkban megölt volna, ha bemegyek a szobájába. Ha kölcsön akartam venni a ruháit vagy a sminkcuccait, mindig cicaharc lett a vége. De mindig kibékültünk.

Sötéten kuncogok, és megrázom a fejem.

– Oké, tesó – mondom, és betolom az ajtót kinyújtott karral. – Itt vagyok, elviszem a ruháidat és az ékszereidet, és most semmit sem tehetsz ellene.

Milónak egyszer majd kelleni fognak ezek a dolgok. Azt akarom, hogy legyenek emlékei az anyjáról. Jó emlékei.

Próbálom ezt szem előtt tartani, és végre képes vagyok felemelni a lábam és belépni a házba.

De ekkor megszólal egy mély, baljóslatú hang, és megdermedek.

– Te meg mi a francot művelsz?

A pulzusom felgyorsul, miközben lassan elfordulok az ajtótól. Rhys áll előttem.

A tulaj. Aki gondolkodás nélkül kilakoltatta. Elég volt egyetlen késedelmes fizetés, és még csak nem is

vette a fáradságot, hogy megkeressen engem. Ehelyett egy hetet adott neki, hogy eltűnjön.

Én persze rohantam segíteni, hogy ne váljon hajléktalanná, és azonnal elragadtam Milót, hogy Erika egy új lakás felkutatására koncentrálhasson. De ehelyett hanyatlani kezdett.

Nem ez volt az első alkalom, hogy küszködött a lakhatással. Amikor a szüleink kidobták, úgy kiűtötte magát, hogy kórházba került, és egy hajszálon függött az élete. És ez azóta is mindig kikészítette. A legrosszabb menete Milo születése előtt volt, amikor teljesen mélypontra került, miután a lakótársai kirúgták.

Három álmatlan napot töltöttem azzal, hogy átkutassam utána egész Rose Hillt. Kerestem a kórházban. A helyi rendőrségen. A menhelyen. A városból kivezető híd alatt. Abban a folyóparti kempingben, amittől a szüleink mindig óva intettek minket. Egyszer, amikor úgy találtam rá, hogy koszosan és lepukkant gubbasztott egy sikátorban, megfogadtam, hogy soha többé nem hagyom idáig fajulni a dolgokat. Azt a jelenetet soha nem tudtam kitörölni a fejemből.

De akkor nem találtam meg. Valaki más bukkant rá. Olyan emberek alagsorában volt, akik nem is ismerték. Állítólag egy ugyancsak ismeretlen férfitalment oda. Az, hogy hogyan került a bulijukra, örök rejtély marad számomra.

Ami viszont nem rejtély, az az, hogy ki juttatta oda. Rhys volt az, aki felborította a törékeny lelki egyensúlyát azzal, hogy kidobta. Erika mintha már nem is vette volna magának a fáradságot, hogy lakást keres-

sen. Feladta. Elengedte. És ha Rhys szólt volna, hogy gond van, ahogy megígérte, Erika talán még most is itt lenne.

Egy pillanat alatt elpárolog a sírhatnékom. Ehelyett feltámad bennem a vágy, hogy minden dühömet rázúdítsam erre a nagydarab fickóra, aki a gyepek szélén áll, és csúnyán néz rám.

Ha Milónak nem lenne szüksége rám, pusztán kézzel csinálnám ki, és úgy vonulnék be a börtönbe, hogy úgy érezném, elértem az életem célját.

Egyelőre úgy döntök, hogy összeszorítom a fogam, és olyan keveset beszélek, amennyire csak lehet.

– Nem fog sokáig tartani.

Három napom van összepakolni a nővérem összes holmiját, és utána soha többé nem kell betennem a lábam ebbe az istenverte városba.

A fickónak egy sötét tincs hullik a homlokába. Túl hosszú, és túl sok formázóval próbálja kordában tartani, amitől szinte vizesnek tűnik. Igyekszem arra koncentrálni, hogy milyen béna ez az egy hajtincs, csak hogy ne nézzek a többi részére.

A lehetetlenül széles vállára, a magas termetére, az alkarján kígyózó fekete tetoválásokra, a csuklójától egészen a pólója ujjáig. Elgondolkodtató, hogy vajon hol vannak rajta még. A veszélyesen sötét szemébe.

Igen, ennek a pasinak minden porcikájából árad a szex.

Azt már tudtam, hogy külsőre vonzó. De most már azt is tudom, hogy közvetve ő a felelős Erika túlada-golásáért. És gyűlölöm érte.

– Nem mehatsz be – mondja, ellentmondást nem tűrő hangon.

– Jogom van hozzá.

Keresztbe fonja a karját, ami az ő bicepszméretével már-már kellemetlen látvány.

– A te neved nincs rajta a bérleti szerződésen, és soha nem adtam neked kulcsot. Kétlem, hogy Erika adott volna.

Egy ín lüktet az állkapcsában, és megvető tekintete csak tüzei a dühömet.

– Kétkedsz abban, hogy Erika adott volna? – ismétlem meg a szavait, és majdnem elnevetem magam. – Van bőr a képeden úgy tenni, mintha a nevében beszélnél?

– Mondja az, aki épp most jelentette be, hogy ékszereket akar ellopni. Mindketten tudjuk, hogy nem akarná, hogy itt legyél.

Tátva marad a szám. Hogy merészel úgy tenni, mintha tudná, milyen viszonyban voltunk a nővéremmel?

– Te most szórakozol velem?

Kihúzza magát, mint egy várvédő strázsa. Felbőszít. Hol volt a szerződéses korrektség, amikor kirúgta Erikát anélkül, hogy betartotta volna a kisujjesküt, amit tett?

Lehet, hogy gyerekes gesztus volt, de nekem jelentett valamit.

A rohadék arcáról semmit sem lehet leolvasni. Teljesen szenvtelenül adja elő magát.

– Szó sincs semmilyen viccről. Ha be akarsz menni, Erika engedélyére van szükséged.

Hitetlenkedve felnevetek, és megrázom a fejem.

– Rendben, akkor, mivel most te vagy az Erika-szakértő, itt megvárlak, amíg elmész a hullaházba, és engedélyt kérsz tőle.

A nagydarab pasi összerándul, mintha megütöttem volna, de aztán bizonytalanul, kutató pillantással előrébb lép.

– Mit mondtál?

– A nővérem meghalt.

Istenem, hangosan kimondani ezt olyan, mint egy szívlövés. A hangom rekedt, de folytatom.

– Az érzelmi sávszélességem túl van terhelve, a társalgási kedvem pedig a nullával egyenlő. Én vagyok Erika legközelebbi hozzátartozója, úgyhogy a rendőrséget kell hívnod, ha el akarsz távolítani innen – közlöm, és széttárom a kezem az előkert pázsit felé, mintha egy láthatatlan nézőközönséget üdvözölnék. – Csak tessék.

Ezzel megfordulok, és berontok a házba. Éppen be akarom csapni az ajtót, de már ott is van, és fölém tornyosul. Egyik erős kezével megtartja az ajtót, hogy ne tudjam bevágni az orra előtt.

Érzem a teste melegét, érzem a fenyegetést a testtartásában, és érzem a hajápolója fahéjillatát.

– És Milo? – csikorogja, és meg mernék esküdni, hogy fenyegetés lappang a hangjában.

Ami rohadtul nem tetszik. De a gyerek iránti aggodalmát díjazom, mert én is ugyanígy érzek.

Összekapcsolódik a tekintetünk. Megzavar és felkavar a reakciója. Amit a sötét íriszben látok, az kész

apokalipszis. Tűz és kénkö. És biztos vagyok benne, hogy az enyém se jobb. Ahogy a tekintete végigfut az arcomon, hagyom, hogy a gyűlölet áthassa minden vonásomat, mert meg akarom mutatni neki, hogy nem állok le, bárhog is toporzékol, mintha ő lenne a ház ura, vagy bármilyen territoriális viselkedést is tanúsít. A lehető legszűkszavúbb közlés mellett döntök, ami azért elég ahhoz, hogy lerázzam.

– Milo jól van, biztonságos helyen.

Pillanatnyi megkönnyebbülés villan át a fickó vonásain, miközben fokozatosan visszahúzódik. Itt a megfelelő pillanat. Tökéletes alkalom arra, hogy lecsapjak.

– A kisujjamra esküszöm – teszem hozzá cinikusan. Aztán rácsapom az ajtót.